

**Πορεία για τη Γυναικοκτονία στη Ρόδο
Παρασκευή 14 Δεκέμβρη, στις 18.00, στην
Καπνικαρέα**

Ανοιχτή Συνέλευση για τη Γυναικοκτονία στη Ρόδο

Η Πατριαρχία Γυναικοκτονεί - Για κάθε Ελένη Είμαστε σε Πόλεμο

Στις 28 Νοεμβρίου η Ελένη βρέθηκε δολοφονημένη στη Ρόδο. Την Ελένη κακοποίησαν, βασάνισαν και δολοφόνησαν οι Μανώλης Κούκουρας και Αλέξανδρος Λουτσάι, επειδή δεν συναίνεσε να κάνει σεξ μαζί τους. Τη δολοφόνησαν επειδή αντιστάθηκε. Για εμάς ήταν σαφές από την πρώτη στιγμή ότι βρισκόμασταν μπροστά σε μία ακόμη γυναικοκτονία, πως η Ελένη δηλαδή είχε δολοφονηθεί επειδή ήταν γυναίκα. Η Ελένη δεν ήταν, άλλωστε, η πρώτη. Στην περίπτωση της, όπως και σε χιλιάδες άλλες περιπτώσεις γυναικοκτονιών στον κόσμο, είναι οι άντρες εκείνοι που διεκδικούν την κυριαρχία στο σώμα και στην ίδια τη ζωή των γυναικών και των θηλυκοτήτων. Σε τέτοιο βαθμό που να μιλάμε πια για παγκόσμια μάστιγα, αφού η νούμερο ένα αιτία θανάτου των γυναικών για το 2017 ήταν η βία που υπέστησαν από το οικογενειακό/συντροφικό τους περιβάλλον.

Για άλλη μια φορά πάνω σε μια γυναικοκτονία, συναντήθηκαν ο κοινωνικός κανιβαλισμός και ο μιντιακός βόθρος, που έσπευσαν να βάλουν στο μικροσκόπιο τη ζωή της Ελένης, τις κοινωνικές της σχέσεις, το πόσο καλή φοιτήτρια και ήρεμη ήταν ή δεν ήταν. Για άλλη μια φορά οι γυναικοκτόνοι διαχωρίστηκαν σε ντόπιους και μετανάστες, σε Έλληνα και Αλβανό, σε «καλό παιδί από πλούσια οικογένεια» που παρασύρθηκε από τον «βίαιο μετανάστη». Εμείς, όμως κοιτάζοντας τους, βλέπουμε δύο άντρες καθημερινούς, βλέπουμε δύο άντρες και όχι έναν Έλληνα και έναν Αλβανό, γιατί οι βιαστές και οι γυναικοκτόνοι δεν έχουν φυλή, έθνος και τάξη.

Κι όσα ακολούθησαν, τα μισογυνικά και ρατσιστικά σχόλια στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, οι εκπομπές που πούλησαν και βεβήλωσαν το νεκρό της σώμα, η αγία ελληνική οικογένεια

που για άλλη μια φορά σοκαρίστηκε, τίποτα από αυτά δεν είναι καινούριο, τίποτα από αυτά δε μας είναι ξένο. Την ίδια ρητορική, το ίδιο μίσος ξέρασαν και στην περίπτωση της ομοφοβικής, τρανσφοβικής δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου αλλά και κάθε φορά που το δολοφονημένο σώμα δεν χώραγε μέσα στην πατριαρχική, σεξιστική, ρατσιστική, εθνικά υπερήφανη κοινωνία.

Γιατί δεν έχουν όλες οι ζωές την ίδια αξία.

Κι έτσι από μικρές μάθαμε να παρατηρούμε την πατριαρχική βία θεωρώντας την κανονική, ότι ο άντρας, ο πατέρας, ο σύζυγος, ο σύντροφος, ο γείτονας, το αφεντικό μπορεί να χτυπάει μια γυναίκα, να την σκοτώνει επειδή θεωρεί ότι το σώμα της του ανήκει, να την κλειδώνει στο σπίτι γιατί έτσι θέλει, γιατί είναι τσούλα, γιατί δεν συμμορφώνεται. Να την βιάζει γιατί τα «ήθελε ο κώλος της», γιατί η εξουσία του μπορεί να επιβληθεί, τοξικά και αρρενωπά πάνω στα σώματά μας. Να ξέρει ότι δεν θα κριθεί ένοχος στα μάτια της κοινωνίας, της αστυνομίας, των δικαστών, του πατριαρχικού κράτους, που χρόνια τώρα αδρανούν. Κι έτσι καταλήγουμε να φταίει πάντα το θύμα, αφού προκάλεσε, δεν αντιστάθηκε, «δεν είχε μυαλό στο κεφάλι της», κυκλοφορούσε μόνη της τα βράδια ή είχε σεξουαλική ζωή. Κι έτσι εκπαιδευτήκαμε να αισθανόμαστε ένοχες, ότι φταίμε που τους νευριάσαμε, προκαλέσαμε, δεν σωπάσαμε όταν μας κατηγορούσαν, φταίμε που αμυνθήκαμε απέναντι στη βία που μας ασκήθηκε.

Γιατί ο βιασμός είναι το κατεξοχήν έγκλημα που αξιολογείται και ενοχοποιείται το θύμα, βγαίνουν λάδι οι δράστες, κανονικοποιείται η έμφυλη βία και ορίζονται ο φόβος και η ντροπή ως ρυθμιστές της τσαλαπατημένης επιθυμίας και του τραυματισμένου σώματος. Χιλιάδες γυναίκες και θηλυκότητες βιάζονται, κακοποιούνται και εξοντώνονται καθημερινά πίσω από τις «καθαγιασμένες» πόρτες του οικογενειακού θεσμού, στους χώρους δουλειάς, σε σκοτεινούς δρόμους, στους προσφυγικούς καταυλισμούς της αθλιότητας τύπου «Μόρια», στα κρατητήρια και στις φυλακές από τους σύγχρονους «ανθρωποφύλακες». Και όσες γυναίκες αμύνονται απέναντι στην έμφυλη βία διώκονται, διαπομπεύονται και τιμωρούνται για την αντίσταση τους, καθώς οδηγούνται στη φυλακή. Γιατί το κράτος δεν αναγνωρίζει το δικαίωμα μας να υπερασπιστούμε τις ζωές μας, τις επιθυμίες μας και τα σώματά μας. Η εξουσία μας θέλει βουβές, βιασμένες, δολοφονημένες. Η εξουσία θέλει να γινόμαστε σκισμένα ρούχα, κηλίδες αίματος που σκουπίστηκαν γρήγορα, φέρετρα που όλη η γειτονιά ήξερε ότι μας περίμεναν αλλά κανείς δε νοιάστηκε, τυποποιημένες καταγραφές στα αστυνομικά συμβάντα και γαργαλιστικά ψέματα που ενεργοποιούν τα πιο ταπεινά αντανakλαστικά στα τηλεοπτικά σκουπίδια που σερβίρει με το κιλό η κάθε Τατιάνα.

Γιατί δεν έχουν όλες οι ζωές την ίδια αξία.

Κι έτσι δύο μήνες πριν βρέθηκαν δολοφονημένες τρεις γυναίκες προσφύγισσες στα σύνορα στον Έβρο, μάνα και δύο κόρες, και κανείς ποτέ δεν έμαθε τα ονόματα τους, τι έγινε, ποιος τις δολοφόνησε, καμία έρευνα δεν διατάχθηκε κι ας είχε βρεθεί το στρατιωτικό μαχαίρι που τις έσφαξε ακριβώς δίπλα στα κορμιά τους. Κι έτσι την προηγούμενη εβδομάδα σε ένα χωριό στην Κέρκυρα ένας φασίστας χρυσαυγίτης έστησε καρτέρι και εκτέλεσε εν ψυχρώ τον Αλβανό εργάτη Petrit Zilfe αλλά κανένα κοινοβούλιο δεν τήρησε ενός λεπτού σιγή γιατί ο θάνατος του δεν θεωρήθηκε άξιος να πενθηθεί, τον Ιούνιο ένας «νοικοκυραίος» δολοφόνησε τη 13χρονη Ρομά Γιαννούλα Καραχάλιου και μια μισητή αγέλη ανθρωποειδών τον χειροκροτούσε όταν απολογούνταν, το Φλεβάρη ένας μπάτσος σκότωσε με το υπηρεσιακό του όπλο την κόρη του, τη γυναίκα του και την πεθερά του στους Αγίους Αναργύρους. Και ξέρουμε πολύ καλά ότι πολλοί ακόμα μπάτσοι έχουν στρέψει τα υπηρεσιακά όπλα τους στις γυναίκες και στις κόρες τους, σε τοξικοεξαρτημένους και πρόσφυγες, σε τρανς άτομα, όπως ακριβώς το έστρεψε ο Επαμεινώνδας Κορκονέας πριν 10 χρόνια στην καρδιά του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Ήταν η Ελενα από την Κύπρο που αυτοκτόνησε ύστερα από τους βιασμούς που υπέστησε για χρόνια από τον θετό πατέρα της, ιερέα, αφού τον είδε να αποφυλακίζεται, ο Βαγγέλης Γιακουμάκης που εξοντώθηκε από «λεβέντες», λεβέντες που αφέθηκαν κι αυτοί ελεύθεροι, ο Παύλος Φύσσας και ο Σαχζατ Λουκμαν που έπεσαν από τα χέρια της φασιστικής βίας, κι η δίκη ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί. Και πόση μάτσο κουλτούρα έχει κατακλύσει τους δρόμους μέσα στις ελληνικές σημαίες του εθνικιστικού και милитарιστικού κύματος, ποια είναι η αξία της ζωής μας μέσα στην εθνοπατριαρχία;

Και ποιος φταίει τελικά;

Όχι δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό. Δεν είναι η κακιά στιγμή. Δεν “θόλωσε”, άσκησε αυτό για το οποίο εκπαιδεύτηκε, τη βία, όπως συμβαίνει καθημερινά στα διαλείμματα και στις τουαλέτες των σχολείων, όπως συνέβη στην Αμάρυνθο. Δεν είναι καλό παιδί που παραστράτισε, ούτε ψυχικά ασθενής που δεν ήξερε τι έκανε. Είναι η πατριαρχία, ο καπιταλισμός, ο φασισμός που καταπιέζουν τις ζωές μας και εφαρμόζουν το δόγμα της θανατοπολιτικής πάνω μας. Από την Ιρλανδία ως την Αργεντινή, από τη Βραζιλία ως την Ισπανία, από τη Σαουδική Αραβία ως την Κύπρο, από τις Ηνωμένες Πολιτείες ως τη Ρόδο και τη Λευκίμμη το σύστημα αναδιπλώνεται στο πιο βάρβαρο πρόσωπο του και βγάζει νύχια απέναντι στα κινήματα αντίστασης και ανατροπής.

Είμαστε σε πόλεμο.

Ξέρουμε πως στη θέση της Ελένης, της Έλενας, της Γιούλας, του Ζακ, του Πετρίτ και τόσων άλλων, θα μπορούσε να είναι οποιαδήποτε από μας, και αν δεν παλέψουμε θα υπάρξουν κι άλλες.

Παλεύουμε για φεμινιστικές συλλογικότητες σε κάθε γειτονιά, για γυναίκες, θηλυκότητες, λοατκια+, μετάναστ(ρι)ες/προσφύγισσες, τοξικοεξαρτημένες, ανάπηρες, εργαζόμενες, άνεργες και φτωχές που θα αντλούμε δύναμη η μία από την άλλη και μαζί θα διεκδικούμε όσα μας ανήκουν. Παλεύουμε για τις κακοποιημένες γυναίκες, για τα κακοποιημένα, διπλά καταπιεσμένα, λοατκια+ άτομα. Παλεύουμε για τα δολοφονημένα αδέρφια μας, για τις δολοφονημένες αδερφές μας. Παλεύουμε για όλα τα σώματα χωρίς σημασία μέχρι να τσακίσουμε την πατριαρχία και τον καπιταλισμό αλλά και κάθε εξουσιαστική δομή που γεννά καταπίεση και εκμετάλλευση.

Πορεία για τη Γυναικοκτονία στη Ρόδο
Παρασκευή 14 Δεκέμβρη, στις 18.00, στην Καπνικαρέα

Είμαστε σε πόλεμο και θα νικήσουμε.

Ανοιχτή Συνέλευση για τη Γυναικοκτονία στη Ρόδο.